

IRGU R

TEMNÝ OSTROV

K. PLOIG

IRGUR

TEMNÝ OSTROV

KNIHA TRETIA

K. PLOIG

Irgur: Temný ostrov
K. Ploig

© Katarína Gocmanová, 2026
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia a jazyková úprava: Tomáš Čačko
Obálka a grafická úprava: Miroslav Kulich

ISBN (pevná väzba) 978-80-570-7493-9
ISBN (brož. väzba) 978-80-570-7524-0
ISBN (EPUB) 978-80-570-7495-3
ISBN (MOBI) 978-80-570-7496-0
ISBN (PDF) 978-80-570-7494-6

Venujem Marušenke

Obsah

Úsvit vekov.....	11
Prológ	12
Kapitola prvá: Mŕtvi čarodejníci.....	14
Kapitola druhá: Nové tajomstvá	23
Kapitola tretia: Keď nevieš, čo ďalej.....	31
Kapitola štvrtá: Stratené deti.....	42
Kapitola piata: Nečakaná návšteva.....	58
Kapitola šiesta: Prvé vysvetlenia	66
Kapitola siedma: Chodiaca zbraň	74
Kapitola ôsma: Začiatok cesty	87
Kapitola deviata: Čo si to spravila?	94
Kapitola desiatá: Holuby a poslovia.....	106
Kapitola jedenásta: Lodka.....	112
Kapitola dvanásta: Záchrana.....	118
Kapitola trinásta: Prekvapenie	127
Kapitola štrnásť: Keď bohovia nie sú na tvojej strane.....	145
Kapitola pätnásť: Čo s nami bude.....	151
Kapitola šesťnásť: Dlhé čakanie.....	165
Kapitola sedemnásť: Keď nádej vyhasne	173
Kapitola osemnásť: Vrahyňa.....	187
Kapitola deväťnásť: Hop alebo trop.....	201
Kapitola dvadsiata: Temné ostrovy.....	210
Kapitola dvadsiata prvá: Problémy nikdy nekončia.....	220
Kapitola dvadsiata druhá: Nebezpečenstvo číha všade.....	233
Kapitola dvadsiata tretia: Povedz mi príbeh	244
Kapitola dvadsiata štvrtá: Nádej zomiera posledná.....	255
Kapitola dvadsiata piata: Ja ti pomôžem	264
Kapitola dvadsiata šiesta: Konečne.....	273
Kapitola dvadsiata siedma: Koniec hry	281
Kapitola dvadsiata ôsma: Zodpovednosť.....	287
Kapitola dvadsiata deviata: Mala pravdu.....	295

Kapitola tridsiata: Zvrátené hry	302
Kapitola tridsiata prvá: Nečakané vyrušenie.....	316
Kapitola tridsiata druhá: Mäso pre tvory	323
Kapitola tridsiata tretia: Smrť si príde po každého	330
Kapitola tridsiata štvrtá: Keď veríte na zázraky.....	338
Kapitola tridsiata piata: V pasci	347
Kapitola tridsiata šiesta: Dlho očakávané stretnutia	355
Epilóg	359
Podakovanie	361
Poznámky.....	362

Severné more

Nehostinné pevniny

Irgur

Pereya

Faleonske more

Perežské more

Temné
ostrovy

Karanit

Gdari Usur

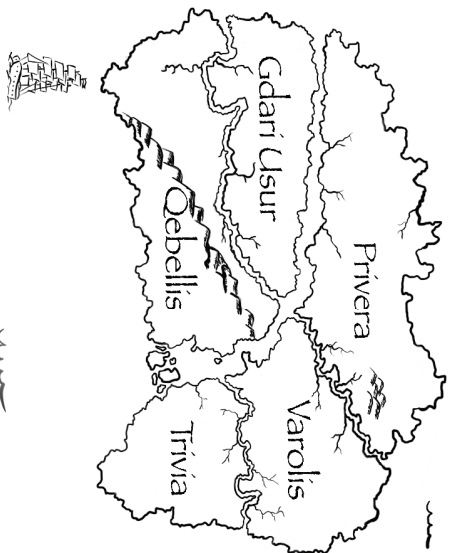
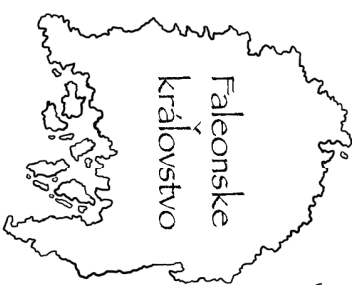
Privera

Varolis

Oebellis

Trivia

Faleonske
kráľovstvo

Irgur

Gdari Usur čarodejnícka oblasť

Privera poľnohospodárska oblasť

Qebellis súdna oblasť

Trivia hlavné mesto a kráľovská oblasť

Varolis šľachtická oblasť

Temné ostrovy skalnaté ostrovy plné vzácných kovov
a miesto nútených prác

Namai najväčšia rieka Irguru a hlavná splavná rieka

Mallain dedina, z ktorej pochádza Barika a Margita

Bretton dedina východne od Mallain

Sila a mágia

Sila všadeprítomná energia pochádzajúca od bohov

Mágia Sila znásobená jazykom Achat

Čierna mágia znetvorená mágia

Iljur kameň patriaci Elar a reprezentujúci bohyňu Raenach

Nyrya dýka patriaca Inuq a reprezentujúca bohyňu Callu

Tleä rastlina patriaca Mei a reprezentujúca bohyňu Frere

Postavy

Mei liečiteľka z Privery s darom veľkej Sily

Margita krčmárka a dávna priateľka Meinej matky

Kieran mladý kováč a miestny fešák; Mein priateľ z detstva

Utech čarodejník a dávna láska Mei

Nara staršia žena a priateľka Mei

Xander kapitán lode Chton

Hega staršia žena odsúdená za krádež

Jeskana najlepšia priateľka Hegy, rovnako odsúdená za krádež

Bellona mladá a krásna prostitútka
Otec úradník na ostrovoch

Bohovia

An boh noci a zla
Raenach bohyňa mágie a mesačného svitu
Calla bohyňa života, bohatstva a lásky
Frere bohyňa úrody, osudu a liečiteľstva
Chton bohyňa Elduru
Ishir boh Eljoru a dobytky
Mor boh mora
Ninil bohyňa hôr, pasienkov a lesov;
vládne duchom a démonom
Praotec najvyšší boh, z ktorého pochádzajú všetci bohovia
Sudičky bohyne, ktoré tvoria osud ľudí
Um bohyňa plodnosti a matiek
Utur boh slnka
Xal boh smrti

Božské ríše

Eldur ríša zosnulých, dnešné peklo
Eljor ríša zosnulých, dnešný raj
Iria ríša, kde prebývajú bohovia

Démoni

Divožienka vraždí pcestných v lese, trhá ich na kusy a kosťami
si zdobí svoje brlohy

Lesné víly víly lesa; tancujú so smrteľníkmi a vedia ich utanco-
vať k smrti

Morskí démoni démoni žijúci v mori, väčšinou zlí
a pomstychtiví

Prízrak duša človeka, ktorá sa mení na tieň; prebýva na tem-
ných miestach

Upír démon živiaci sa krvou ľudí

Vlkolak démon napoly človek, napoly vlk

Obludy

Sarrovia mŕtve telá detí ovládané čiernou mágiou

Kliatba

Volám vás, bohyne!
Calla, Raenach, Frere!
Prikazujem vám, vojdite!
Posadnite tých, čo sú proti mne,
Zahubte tých, čo mi zlorečia!
Dajte mi svoju silu.

Úsvit vekov

Na počiatku bola Sila. V nej bolo všetko a všetko pochádzalo z nej. V jej hĺbkach existoval Praotec, otec všetkých bohov. On bol Pravda. On bol Svetlo. On bol Sila.

Svet ešte neexistoval. Bola len temnota a nekončiaca prázdnota. Praotec rozjímal o svete a z jeho myšlienky vznikli prvé bohyne – Calla, bohyňa života, Frere, bohyňa osudu, a Raenach, bohyňa mágie. Ony boli zdrojom a mocou, z ich lona stvoril svet, hviezdy a mesiac.

Ale svet bol pustý. Chýbala mu rovnováha. Preto Praotec zdvihol ruky a z jeho dlane vzišli prví bohovia – Utur, boha slnka, Mor, boh mora, a Ishir, boh podsvetia. Boli to božskí manželia prvých bohýň a spoločne vládli nad svetom. Z ich spojení vznikli ďalší bohovia a démoni. Svet zaplavili moria, zem pokryli lesy a lúky a po pláňach sa prehánali zvery. Bohovia hľadeli na dielo, ktoré stvorili, a boli spokojní. Ich Sila rástla a svet sa zveľadoval.

Praotec však hľadel na svet a videl, že v ňom chýba človek, tvor, ktorý by vzýval bohov a oslavoval ich dielo. Zišiel preto na zem, vzal do hrste prach, zmiešal ho s vodou a vdýchol doň Silu. Calla mu darovala život, Frere namaľovala jeho osud a Raenach mu pošepla prvé slová, ktorými ovládol svet. Človek otvoril oči a videl svet, ktorý mohol prebudovať. Vzýval bohov, pracoval a zveľadoval dary, ktoré dostal. Keď nastal jeho čas, Sila z neho odišla a prinavrátila sa k Praotcovi.

A tak sa uzavrel kruh, večný kolobeh života a smrti, Sily a temnoty, bohov a človeka.

Prológ

Na chodbe bola úplná tma. Doliehala k nemu ozvena mužových krokov a pripomínala mu, aby sa poponáhľal. Nezostávalo mu veľa času. Svetlo z fakle sa mihotalo na kamenných stenách a občas mu osvietilo tvár stiahnutú od sústredenia. Kdesi začul buchnutie dverí, no ignoroval to a pokračoval ďalej. Dlhý plášť sa mu plietol do cesty a hrubá kniha, ktorú ukradol, ho tlačila naboku. Obsahovala tajomstvá, ktoré poznal len on sám, a nebol ochotný sa o ne s nikým deliť.

Už len kúsok, pripomenul si, keď ho neviditeľná sila pritlačila na zem. Sťažka sa nadýchol, a keď natočil hlavu, uvidel nad sebou stáť svojho priateľa.

„Tak si ma našiel,“ zasmial sa muž potichu a pokúsil sa vstať. Keď sa mu to nepodarilo, po prvý raz pocítil čosi ponášajúce sa na strach.

„Ako si to mohol spraviť? Veril som ti. Ona ti verila...“

Muž sa uškrnul a vyplul krv, ktorá sa mu nahromadila v ústach. „Čudoval by si sa, aké to bolo ľahké. Doslova sa na mňa hodila, keď som za ňou prišiel...“

Ďalej sa nedostal. Ovalila ho studená vlna, ktorá ho pritlačila k podlahe a nedovolila mu dýchať. V duchu sa radoval z odozvy, ktorú jeho slová vyvolali, no keď sa začal dusiť, pochopil, že podcenil mieru hnevu, ktorej bol jeho priateľ schopný.

„Nie si hoden dýchať rovnaký vzduch ako ona!“

„Možno nie,“ odpovedal muž, keď sa konečne mohol nadýchnuť. „Ale vždy bude chcieť radšej mňa ako teba.“ Keď sa naňho otočil a videl bolesť na jeho tvári, naplnila ho čistá radosť. Nikdy

v živote sa necítil tak nažive a taký silný, ako keď ho videl nad sebou zničeného a pokoreného. „Vieš, že je to pravda,“ zašepkal.

„Viem, ale to neznamená, že neurobím, čo treba, aby som ju pred tebou ochránil.“

Muž sa zarazil. „Neodvážil by si sa.“

„Nechcel som, aby to zašlo takto ďaleko,“ sklonil hlavu spolu s rukami, ktoré ho držali na mieste.

V ďalšom okamihu už stál na nohách a chystal sa udrieť. Nedostal však na to príležitosť. Najprv uvidel svetlo, potom ďalšie a skôr ako mohol čokoľvek spraviť, bol obklopený celou armádou čarodejníkov. Držali ho v pevnom zovretí kúziel a zaklínadiel, ktoré mu nedovolili spraviť jediný pohyb.

„Za toto mi zaplatíš,“ zavrčal na priateľa.

„Nie, Vaast,“ zašepkal Hoder. „To ty zaplatíš za všetko, čo si vykonal.“

Kapitola prvá:

Mŕtvi čarodejníci

Všade bola krv. Mei sa skláňala nad telom mladej ženy a ruky sa jej triasli. Ubehlo už niekoľko or, odkedy začal pôrod, ale nič nešlo, ako malo. Žena silno krvácala a dieťa nie a nie prísť na svet. Začínala strácať nádej. Od rána stála na nohách, liečila všetky možné neduhy a choroby, a keď ju zavolali k mladej prvorodičke, bála sa, že je neskoro. Vyskúšala všetko od tlačenia brucha cez byliny až po modlitby, ale nič nepomáhalo. Prešla si zakrvavenou rukou po čele a pokúšala sa upokojiť. *Dýchaj*, opakovala si. *Panika ti nepomôže. Sústred' sa!*

Dvere za ňou zavrzgali a do domu vošla stará pôrodná babica. Čisté plachty a džbán vody položila na stôl a pristúpila k Mei. Pohľadom rýchlo prešla po bledej prvorodičkinej pokožke a tľoskla jazykom. „To vyzerá zle.“

„Je to horšie ako zlé, Barika. Neviem, ako dlho ešte vydrží.“

Babica prikývla a prešla k mladej žene. Priložila jej dlaň na líce a čakala, kým sa na ňu pozrie. Žena sa však ani nepohla, len plytko dýchala. „Musíš to spraviť,“ zašepkala Barika a otočila sa na Mei.

„Ale...“

„Sme tu len my dve. Nikto sa to nedozvie. A Lea,“ kývla hlavou na ženu, „si to v tomto stave ani nevšimne.“

Mei zadržala dych a žalúdok sa jej od napätia stiahol. Pravda bola, že mohla žene pomôcť. Mala dar. Ovládala Silu liečenia, no používala ju zriedka. V Privere prežila celý život a poznala miestnych. Boli dobrí a láskaví, starali sa jeden o druhého a na-

vzájom si pomáhali, avšak k neznámemu sa vždy stavali podozrievavo. Sama dobre vedela, ako z malej iskry podozrenia môže vzniknúť požiar. Priverčania Silu nenávideli. Nedôverovali jej. Stránili sa každého, kto ju používal, a nemali v láske ani tých, ktorí o nej prehovorili. Už ako dieťa musela svoj dar skrývať a existovať so svojím strachom.

Keď sa však zahľadela na Leu, vedela, že je to jej posledná možnosť. Zatvorila oči a nechala k sebe prúdiť Silu. Na okamih sa zaknísala pod náporom, ktorý jej rozvibroval telo. Trvalo to len chvíľu, no zanechalo to v nej nepríjemný pocit, ktorý však nemala čas skúmať. Potriasla hlavou, dlane priložila na vypuklé brucho a sústredila sa na život, ktorý z neho cítila. Sila s ňou nebojovala, prešla z dlaní do tela ženy a začala uzdravovať. Pokožka ju svrbela a teplo, ktoré pritom vzniklo, sa jej vkrádalo do skrehnutých prstov.

„Výborne,“ počula za sebou Bariku.

Pomaly sa usmiala, keď cítila vlny životodarnej energie, ktoré prechádzali do tela matky. Brucho sa jej zavlnilo pod dlaňami, keď dieťa koplo, a Mei sa potichu zasmiala.

„Ide ti to výborne, len neprestávaj.“

Barika ju aj naďalej povzbudzovala, šepkala jej upokojujúce slová a dlaňami masírovala jej stuhnuté plecia. Mei cítila, ako ju zaplavuje pokoj. Vedela, že sa môže na babicu spoľahnúť. Poznala ju odjakživa a patrila medzi hŕstku ľudí, ktorí vedeli o jej schopnostiach a nikdy by ju nezradili. Bola jej druhou matkou a vždy vedela, čo jej povedať, keď to už chcela vzdať.

„Dobre,“ potľapkala ju po ruke Barika, „ešte, Lea...“ Nestihla ani dokončiť vetu, keď sa žena rozkašľala a prudko sa posadila.

Mei okamžite stiahla dlane a podoprela jej chrbát. „Len pokoj, všetko je v poriadku.“

„Kde...?“ spustila žena, no keď jej zrak padol na kusy krvavých plachiet porozhadzované na zemi, zbledla a vyvalila oči. „Čo...?“

„Tvoje dieťa sa ešte nenarodilo,“ stisla jej Mei ruku, aby ju donútila sa na ňu pozrieť. „Je nažive, ale musí ísť okamžite von. Myslíš, že to zvládneš?“

„Ja...“

Stisla jej ruku silnejšie. „Zvládneš?“

Lea preglgla a oči sa jej naplnili slzami. „Áno, zvládnem.“

Mei sa usmiala. „Výborne.“

Kývla na Bariku a s jej pomocou postavili ženu opäť do vzpriamenej polohy. Keď dávala nohy na pôrodný stolček, triasli sa jej, ale už nekrvácala. Mei si zhlboka vydýchla a vyslala k bohom vďaku. Bol zázrak, že ju Sila poslúchla a priviedla ženu späť. Sudičky stáli na ich strane, ale nebolo vhodné pokúšať ich ešte viac. Kvokla si pred Leu, aby skontrolovala polohu dieťaťa, a keď sa uistila, že jeho hlavička ešte stále smeruje nadol, usmiala sa a zdvihla k nej zrak.

„Dieťa je pripravené. Už to nebude dlho trvať. Keď ti poviem, aby si tlačila, budeš tlačiť tak ako ešte nikdy v živote, dobre?“

Žene sa roztriasli pery, no keď sa na ňu Mei usmiala, prikývla a dokonca jej dokázala úsmev opätovať.

„Výborne,“ sklonila sa a sledovala, ako sa žene začínajú sťahovať svaly. „Keď poviem *teraz*... Teraz!“ Žena začala tlačiť a o okamih sa objavilo temeno hlavičky s bledými vláskami. „Výborne! Ešte raz a už bude koniec.“ Kývla hlavou na Bariku pridržiavajúcu ženu a v krátkom okamihu si bez slov povedali všetko, čo bolo treba. „Ide ti to výborne, Lea. Už len raz. Keď sa ti stiahnu svaly, zatlačíš, dobre? Teraz!“

Miestnosťou sa rozľahol krik malého stvorenia. Mei ho zachytila do rúk, keď vykĺzlo zo zovretia matkinho tela a so zvrastenou tvárou dávalo vedieť o svojej prítomnosti. Do očí sa jej tisli slzy a po tvári sa jej rozlial úsmev. *Ten je krásny*. Privinula si dieťa k telu a kontrolovala, či je všetko tak, ako má byť. Matke sa podlomili kolená a rozplakala sa spolu s dieťaťom. Neprestávala po

ňom načahovať ruky, a kým jej Barika pomáhala vytlačiť placentu, Mei sa naťahovala po čistej plachte a zovrela ju medzi prstami.

„Gratulujem,“ usmiala sa na ženu, keď zliezla z pôrodného stolčeka. „Je to chlapec.“

Leina unavená tvár sa rozjasnila nekonečnou láskou. V momente, keď dieťa chytila, úplne zabudla na prežité ohybové bolesti a smrť, ktorá si ju takmer odniesla. Plne sa sústredila na uzlík, ktorý sa jej mrvil v náručí. Nevšimla si ani, keď ich Mei prikryla. Knísala sa zo strany na stranu a spievala synovi uspávkanky. Chlapček akoby poznal, že ho piesne majú utíšiť. Prestal plakať, zívot si a uložil sa na matkine prsia.

„Je taký krásny,“ šepkala Lea dookola, kým hladkala jeho klzké telíčko a prezerala si každý prst na rukách a nohách. „Dokonalý.“

„Výborná práca,“ zašepkala Barika pri Meinom uchu a stisla jej ruku. „Idem zavolať šťastného otecka.“

„Dobre,“ prikývla a mala čo robiť, aby sa nerozplakala. Nevedela, čím to bolo, no pôrody ju vždy rozčítali. Vidieť lásku, ktorá sa zrodila v okamihu, keď matka zovrela svoje dieťa v náručí, bolo zázračné. Utrela si slzu, ktorá jej vyklzla z oka, a kým si umyla ruky, stihla ich zotrieť ešte niekoľko. Potom sa pustila do porozhadzovaných plachiet. Práve ich hádzala na jednu kopu, keď do miestnosti vošiel celkom bledý, ale hrdý otec. Z tváre mu vyžarovala toľká láska, až ju pichlo pri srdci a musela sa ovládať, aby sa znova nerozplakala. Pribehol k manželke a synovi a celučkých ich obsypával bozkami.

Potichu vyšla z miestnosti a nechala im chvíľku, aby sa tešili z daru, ktorým im bohovia požehnali. Bariku našla v predsieni. Sedela na stoličke a usmievala sa od ucha k uchu. „Zachránila si ich.“

Mei poklesli plecia a vypustila zo seba všetok vzduch, ktorý dovtedy zadržovala. Ani si neuvedomila, ako sa na nej pôrod podpísal. „Vďaka bohom za zázraky.“

„Vďaka bohom za tvoj dar.“

Prikývla a opätovala Barike jej široký úsmev. Pritiahla si k nej druhú stoličku a zvalila sa na ňu, akoby nesedela celé dni. „Som taká unavená, že asi zaspím postojacky.“

„Tak si choď pospať.“

„Nie,“ krútila hlavou skôr, ako Barika dohovorila. „Ešte nás čaká obrad bohyni Um, potom treba chlapčeka poriadne umyť, upratať...“ Pokračovala by aj ďalej, no Barika ju chytila za ruku a prinútila zmlknúť.

„O všetko sa postarám.“

„Ale...“

„Žiadne ale. Prišla si len dnes a celý deň si stála na nohách. Tvoje sú síce o trochu mladšie ako moje,“ zasmiala sa, „ale ja som tie svoje už dlhší čas poriadne neponaťahovala. Tak choď,“ potľapkala ju po ruke a kývla na dvere. „Margita ťa už čaká s vychladeným pohárom piva.“

Mei sa usmiala. Musela uznať, že myšlienka na to, že by si mohla ísť ľahnúť skôr, bola lákavá. Na druhej strane však Barika mala už svoj vek a nechcela to celé nechať na ňu. „Si veľmi milá...“

„Ani nepokračuj,“ tľoskla jazykom. „Už ťa tu nechcem ani vidieť. No. Hybaj! Už aj!“

„Barika...“ zasmiala sa.

„Ešte nie som ani jednou nohou v hrobe, tak zo mňa nerob neschopnú babicu, ktorá sa nevie ani postarať o jedno odrodené chlapča. No,“ usmiala sa na ňu a pohladkala ju po líci. „Zajtra sa u mňa zastav, dobre? Spravím marhuľový koláč.“ Zaklonila sa na stoličke a nasadila prísny výraz. „Tak už choď.“ Pohodila rukou a odvrátila sa od nej, akoby to bol koniec konverzácie. Mei musela uznať, že je v tom dobrá. Už zabudla, ako dokáže

manipulovať ľuďmi a vždy dosiahnuť svoje. Naposledy, keď sa v Mallain zastavila, ju donútila zostať takmer celý mesiac. Utečť sa jej podarilo až pod rúškom noci.

Zdvihla sa na ubolené nohy, pobozkala zvráskavené líce a vyšla do nočného ticha. Keď za sebou zavrela dvere, zhlboka sa nadýchla voňavého vzduchu a vydala sa po hlavnej ulici. Prechádzala okolo tichých domov tísnučich sa k sebe, vyzdobených bielymi ornamentmi typickými pre túto oblasť. Keď sa dostala na malé námestie, pobrala sa k nevysokému domu, z ktorého sa ozýval hluk a hudba. Otvorila dvere a ovalila ju zmes voní od pečeného mäsa cez rozliate pivo až po slamu a zaschnuté blato na topánkach miestnych roľníkov.

„Mei!“ ozval sa vysoký silný hlas z opačného konca miestnosti. Kráčala k nej mohutná žena. Boky sa jej knísali zo strany na stranu a v rukách niesla päť krčahov naplnených pivom. Po ceste ich ukladala na stoly, čím si vyslúžila radostné výkriky a búchanie o podlahu. Kým sa k nej dostala, hluk v miestnosti sa zvýšil aspoň dvojnásobne. „Tak ako?“ spýtala sa, keď sa pred ňou postavila a očami sa zastavila na jej tvári.

Mei sa zoširoka usmiala. Margita bola miestna krčmárka a dávna priateľka jej mamy a vždy, keď sa v Mallain zastavila, prespávala práve u nej. Jej krčma bola preslávená svojou výbornou kuchyňou, pohodlnými posteľami a prívetivosťou svojej majiteľky. „Je to chlapec.“

„Počuli ste to?“ skríkla Margita a pritiahla tak k sebe pozornosť všetkých prítomných. „Je to chlapec!“

Miestnosť zaburácala. Všetci miestni sa zdvihli na nohy a pripíjali na zdravie rodičom a novému prírastku do dediny. Mei potriasla rukou každému, kto k nej prišiel, a nechala sa odprevadiť na najbližšiu stoličku, kde pred ňu ktosi postavil krígeľ piva a tanier plný mäsových dobrôt. Trvalo ešte hodnú chvíľu, kým mala čas niečo z toho ochutnať. Každý chcel totiž vedieť detaily a pres-

ný opis malého chlapčeka. Keď najväčšie nadšenie opadlo, nahlas si povzdychla a s chuťou sa pustila do koláča s mäsovou plnkou a so sušenými paradajkami. Oči sa jej samy zatvorili a z hrdla jej vyšiel mimovoľný ston. Bolo jej to však jedno. *Nikto nevie piecť ako Margita*, hovorila si, keď siahla po ďalšom kúsku. Práve vtedy ju vyrušil buchot, a keď zdvihla hlavu, videla, ako si k nej krčmárka sadá a na tvári sa jej ešte stále zračí radosť. „Tak,“ utrela si ústa, keď sa zhlboka napila. „Chutí?“

Mei prehltna a zoširoka sa usmiala. „Dobre vieš, že tvoje koláče sú najlepšie.“

Margita sa zasmiala a žmurkla na ňu. „Pravdaže viem, ale aj tak sa to dobre počúva.“

„V tom prípade ti to budem hovoriť dookola.“ Napila sa piva a vychutnávala si jemnú kyslastú chuť chmeľu. „Ach, toto som naozaj potrebovala.“

„Bolo to také zlé?“

Uškrnula sa. „Vidno to na mne?“

„Mei,“ naklonila sa k nej krčmárka, „bola si tam od obeda. A keby si sa videla...“

„Čo?“ naklonila sa a s hrôzou sa pozrela na krvavé škvrny na šatách. *Ach*. Úplne na ne zabudla. Bola natoľko unavená, že jej celkom vypadlo z hlavy, že sa chcela čo najskôr umyť a najmä prezliecť. „Ach, bohovia. Mala by som sa dať do poriadku.“

„A možno si rovno aj ľahnúť, nie?“ pohladkala ju Margita po ruke.

„Hej,“ usmiala sa a únava na ňu doľahla v plnej miere. „Ale chcela som sa s tebou trochu porozprávať. Už je to dlho, čo sme sa naposledy videli.“

„Času dosť, moja. Veď tentoraz môžeš ostať trochu dlhšie, nie?“

„Naposledy som tu bola mesiac.“

„To áno,“ žmurkla na ňu Margita. „Ale nezabudni, ako si vtedy zmizla.“

Naoko si povzdychla a zamračila sa. „Bola som donútená.“

Margita zavyla od smiechu. „Úbohá Mei! Donútená ostať medzi ľuďmi, ktorí ju milujú. Čo sme ti to len urobili?“

„Nezabúdaj,“ zdvihla prst, „že som liečiteľka. Mojou prácou je pomáhať. A keď chcem pomáhať, musím chodiť po svete, nielen byť v Mallain.“

„Mallain je veľká dedina.“

„Žije tu asi dvesto ľudí.“

„A okolité dediny sú tiež obrovské,“ nevšímala si ju Margita. „Keď tu bol minule ten obchodník, hovoril, že si ani nepamätá, kedy naposledy bol v takej veľkej dedine. Je jednou z najväčších v Privere. Možno v celom Irgure!“

„Margita, Mallain nie je najväčšia ani z tých piatich, čo sú tu v okolí.“

„Ale čo,“ mávla krčmárka rukou. „Jednoducho tu ostaneš dlhšie a bude,“ žmurkla na ňu a potľapkala ju po ruke. „Teraz si choď ľahnúť a zajtra sa porozprávame. Pripravila som ti najväčšiu izbu.“

„Ďakujem,“ usmiala sa a s bolestivým záúpením sa postavila. „Dobrá noc.“

„Dobrá noc!“ zvolala za ňou, ale to už stála na nohách a presúvala sa od jedného stola k druhému. Zbierala objednávky, smiala sa na vtipoch a prikyvovala v tom správnom čase. Mei ju chvíľku pozorovala a úsmev jej neschádzal z pier. Margita bola úžasná žena. Ani si neuvedomila, ako jej chýbala. *Naozaj som tu už dlho nebola.* Otočila sa a vybrala sa ku schodom, ktoré viedli k izbám, pričom sa vyhýbala niekoľkým zvedavcom, ktorí od nej chceli počuť podrobnosti o pôrode. Už-už dávala nohu na prvý schod, keď sa vedľa nej zjavil Vladir, starý muž a miestny štamgast.

„Mei, nože sa k nám pridaj!“ chytil ju za ruku a ťahal k stolu, za ktorým sedelo zo šesť chlapov. Podľa ich sklenených výrazov

bolo jasné, že mali v sebe aspoň päť pív. Usmievali sa, akoby čakali len na ňu, a strkali jej do ruky plný krígel.

„Nie, ďakujem. Už je neskoro a chcem si ísť ľahnúť. Bol to dlhý deň,“ ukázala na svoje šaty a dúfala, že chlapi narážku pochopia. Prepočítala sa však. Pár rúk ju schytil z každej strany a donútil ju posadiť sa. V ruke jej pristálo pivo a niečo, čo vyzeralo ako zvyšok syrového koláča.

„Chceme sa dozvedieť viac o krajoch, kde si bola.“

Usmiala sa. Položila pivo na stôl a koláč strčila mužovi vedľa seba do úst. „Zajtra.“ Chystala sa postaviť, avšak opäť ju zastavili silné ruky. „Chlapi, nechcem byť zlá, ale som unavená, nevládzem, a ak ma ešte raz prinútite si sadnúť, zavolám na Margitu a mesiac vám nenaleje.“ Jej slová na okamih zaúčinkovali, no muži už mali v sebe príliš veľa alkoholu. Naklonili sa k nej a dýchli na ňu kyslastý vzduch.

„Chceme len vedieť, či aj inde miznú deti.“

Otvorila ústa, avšak hneď ich aj zavrela. „Čo?“

„Deti,“ takmer skríkol Vladir. „Strácajú sa? Tu sa strácajú. A často. Veď aj tí čarodejníci, čo tu boli.“

„Čarodejníci?“ nechápala a z pivných výparov sa jej začínalo robiť nevoľno. „O akých čarodejníkoch hovoríte?“

„Predsa o tých, čo ich zabili!“

Kapitola druhá:

Nové tajomstvá

Mei si opatrne odpila z kríгла a dávala si pozor, aby jej neušlo jediné slovo. Vladir bol najvýrečnejší zo všetkých prítomných, a tak sa sám pustil do rozprávania.

„Už je to rok. Pamätám si to veľmi dobre. Ty,“ ukázal na ňu, „si akurát odišla, keď prišli tie zvesti z Brettonu. Bolo to strašné. Strašné! To decko nemalo ísť do lesa, nie-nie. Vedela, že nemôže, ale nepočúvala. A zmizla. Akoby sa po nej zľahla zem. Doma to nemali ľahké, a tak sme si najprv mysleli...“ Pokrútil hlavou a odpil si poriadny glg. „Prehľadali sme každú piadť toho prekliateho miesta, ale nenašli sme ani stopu! Nič! Jej matka... Ach, jej matka. Poznal som ju, keď bola mladá. Taká krásavica to bola. A čo je z nej teraz? Len chodí a šomre a ani poriadne neje. Nie,“ odplňul si na podlahu, „tá je na ceste na druhú stranu.“

„Povedz aj o ostatných,“ štuchol doňho jeho sused.

„Veď som sa práve chystal! No,“ utrel si rukou bradu, „ako som povedal, toto bolo pred rokom. Potom mizli ďalšie. Neprejde týždeň, aby nás nezvolávali. Miznú ako sneh po zime. A žiadne sa už neobjavia. Nikdy! Ani deti, ani telá, jednoducho nič. Akoby ani neboli. Je to strašné. Strašné!“

„A stráže?“ spýtala sa Mei. „Neskúsili ste...?“

„Čoby nie! Volali sme ich. Ale načo nám sú, to ani bohovia nevedia. Nič nenašli. Nikoho nezatkli!“

Po tele jej prebehol mráz. „A čo v Mallain?“

Všetci krútili hlavami a Mei si vydýchla. *Aspoň toto miesto bolo uchránené.*

„Počuli sme, že na severe a západe ich mizne ešte viac,“ ozval sa jeden z chlapov a sedem párov očí sa otočilo jej smerom.

K tomu nemala čo povedať. Takmer celý rok sa pohybovala v oblasti blízko Varolisu. Nestretla sa s ničím podobným, aj keď sa občas stalo, že niekto zmizol. Nikto sa však nad tým nepozastavoval. Ľudia si to väčšinou vysvetlili ako útek za dobrodružstvom alebo lepším životom. Nebolo to nijako zvláštne. Avšak to, čo naznačoval Vladir, malo od dobrodružstva ďaleko.

„Počujem o tom prvýkrát,“ povedala napokon, za čo si vyslúžila len mrmlanie. Opäť sa napila, aby získala čas a lepšie si prezrela prítomných chlapov. Ich strhané a vetrom ošľahané tváre jej boli dobre známe, ale až v tom momente si všimla, ako za ten rok zostarli. Nebolo to len všadeprítomnou chudobou a náročným životom. Keď sa rozhliadla po krčme, uvedomila si, že smiech a veselosť, ktoré dovtedy považovala za prirodzené, sú silené. Každý druhý stôl bol tichý, muži nespievali a málokto hral karty. Atmosféra bola dusivá. Nechápala, ako to, že si to dovtedy nevšimla. „Povedzte mi o tých čarodejníkoch. Prečo tu boli?“

Vladir si vymenil pohľad s chlapmi a obzrel sa okolo, kým sa k nej naklonil. „Prišli kvôli tým deťom,“ zašepkal. „Niekto po nich poslal. Boli traja a vypytovali sa na všetko, čo sme o tom vedeli. Nevieť však, prečo boli práve tu,“ odfrkol si. „V našej dedine nikto nezmizol. Podľa mňa si mysleli, že za to môže niekto miestny, no to sa prerátali! Neboli veľmi prívetiví, to ti poviem, ale my sme sa k nim správali s úctou. Nie ako v Brettone,“ odfrkol si. „Keby tam nezasiahli naši chlapi, určite by ich pobili.“

„Tak čo sa potom stalo?“ zamračila sa. „Ako zomreli?“

„No ako asi?“ buchol do stola Vladir. „Zabili ich!“

„Ale kto?“

„Tie netvory predsa!“

Povzdychla si a chytila sa za hlavu. Začínala ju poriadne boľieť. *Ak sa ten chlap nezačne poriadne vyjadrovať, praskne mi.* „Vladir, o žiadnych netvoroch si doteraz nič nepovedal.“

Zaklonil sa na stoličke a so zvrášteným obočím si ju prezeral. „Nepovedal?“ zamrmľal si popod fúzy, a keď ostatní chlapi prikývli, opäť sa k nej naklonil. „Tak ti to poviem teraz, Mei!“ Vystrčil prst a v očiach mu zaiskrilo. „Prvýkrát o nich hovoril ten cudzinec. Pamätáte si ho?“ otočil sa na ostatných chlapov. „Taký malý, čierne vlasy.“

„Ja si ho pamätám,“ zdvihol ruku chlap vedľa neho.

„Áno, aj ja,“ pridala sa ďalší.

Vladir prikývol, zrejme spokojný, že mu ostatní stále venujú pozornosť. „Pochodil poriadny kus. Hovoril, že ich veľa zmizlo aj v iných častiach. Vraj už sa o tom hovorí aj v Trivii. Volajú ich sarrovia.“

„Sarrovia?“ spýtala sa Mei.

„Sarrovia,“ prikývol Vladir. „Tak to povedal.“

„Sarr znamená pokrčený,“ povedal jeden z mužov.

„Zvráskavený,“ opravila ho. „Prečo by ich tak volali?“

„Pretože tak vyzerajú,“ zašepkal Vladir.

„Ako to vieš?“

„Lebo som ich videl!“ takmer zvrieskol. „Bol som v lese, vieš, tam za Rubenovým domom, kde je taký malý cíp pekných jedličiek. Išiel som tam... no... pozrieť sa. Len tak. Bol už večer, nikto ma nevidel, ale keď som tam bol,“ odkašľal si a pohľadom preletel po prítomných, „no, videl som tam proste také dačo divné.“

Mala čo robiť, aby sa nerozosišla. Situácia bola hrozná a bolo by to nevhodné, avšak aj za podobných okolností sa dalo spoľahnúť na jednu vec. Vladir kradol. Často a rád. Každý o tom vedel. Vždy pod rúškom noci sa vybral na takzvanú prechádzku a ako zázrakom sa za jeho domom na druhý deň našlo drevo, ktoré mohol predáť. Tvrdil, že ho bohovia odmenili za jeho vie-

ru a dobrý život. Zvláštne bolo, že za celý život mu nedošlo, že o jeho prechádzkach každý vie, len mu to tolerujú. „Čo presne si tam videl?“

Vladir sa ešte chvíľu zviľal vo vlastnom svedomí, ale pivo mu pomohlo zbaviť sa najväčších výčitiek. Poriadne si odpil a rukou zamával na Margitu, aby mu priniesla ďalšie. „Nevidel som to jasne, ale bol to ten netvor, ten sarr. Nikdy som nič také nevidel. Také malé to bolo a vyzeralo to trochu ako človek.“

„Upír?“ zašiekral jeden z prítomných.

„Nie,“ zamračil sa Vladir. „Sarr.“

„Mohol to byť vlkolak. Alebo možno trpaslík?“ ozval sa ďalší muž.

„Vlkolak?“ zakňučal iný.

„V Privere?“ pridal sa k nemu ďalší.

Vladir sa mračil čoraz viac. „Nebolo to ani jedno,“ buchol rukou po stole. „Viem, čo som videl, a hovorím vám, že to nebol žiadny démon. Neviem, čo to bolo. Ale bolo to zlé. Bol to ten netvor, čo unáša deti.“

Po jeho slovách sa rozhostilo ticho, ktoré na okamih prerušila Margita, keď priniesla nový krčah piva. Stretla sa s Meiným pohľadom a očami šibla smerom k izbám. Mei sa na ňu však len usmiala a mierne pokrútila hlavou. Bola síce unavená ako nikdy v živote, no musela si to rozprávanie vypočuť.

„A ty tvrdíš,“ ozvala sa po chvíľke, keď sa pivo rozlialo a všetci sa napili, „že ten netvor zabil aj tých čarodejníkov?“

„Mali rozrezané krky,“ zašepkal jeden z nich a preplietol si prsty, akoby zaháňal od seba zlo.

„Počul som,“ pridal sa ďalší, „že v sebe nemali žiadnu krv.“

„Ja som počul,“ povedal iný, „že ich telá boli také zohavené, že si ani neboli istí, že sú to oni.“

Prechádzala pohľadom z jedného na druhého a zo zmäti poznámok sa snažila dať si dohromady, čo sa vlastne stalo.

K slovu sa však opäť prihlásil Vladir. „Našli ich len desať míľ od Mallain. Jeden známy mi o tom hovoril. Býva len kúsok odtiaľ. Počul ich. Vraj vreštali ako deti. Najprv si myslel, že sú to nejakí vagabundi, ale potom sa zľakol, či ich niekto neunáša. Keď vyšiel na kopec, boli už mŕtvi. Nezostalo z nich takmer nič.“ Zhlboka sa napil a zdalo sa, že si vychutnáva pozornosť, ktorú si získal. „Podľa mňa mali namierené smerom k jazerám. Počul som od iných, ktorí tadiaľ chodievajú, že tam zmizlo najviac detí.“

„Najviac?“ preglgla Mei nasilu a snažila sa prísť na to, čo z Vladirovho rozprávania je pravda. Mnohé z toho boli len zvesti, slová, ktoré mohli mať v sebe kus pravdy. Vedela, ako to na vidieku funguje. Na jednom konci si niekto kýchnie a o chvíľu sa o ňom hovorí ako o najzvrhlejšom človeku. „Koľko detí tam zmizlo?“

Vladir pozrel najprv na ňu, potom na Margitu, a keď videl, že stojí na druhom konci miestnosti a smeje sa s nejakým pocestným, naklonil sa k nej. „Povedali mi, že až dvadsať.“

Pri láskavých bohoch, zhrozila sa a mala čo robiť, aby udržala neutrálny výraz. *Čo sa to tu deje?* Zakrútila sa jej hlava. Sústredila sa na dýchanie a odolávala nutkaniu do seba prijať Silu. Cítila ju na končekoch prstov, no potlačila ju a započúvala sa do rozhovoru. Jeden z mužov práve hovoril o tom, že do Mallain pošlú ďalších čarodejníkov, kým iní si mysleli, že to bude celá armáda jej veličenstva. Vladir ich však všetkých prehlušil, keď trval na tom, že by sa mali proti netvorom postaviť sami.

„Nikto nám nepomôže! Kde boli doteraz? Hovorím vám, že sme na to sami. Páni sa vyvážajú v kočoch a strieľajú na divinu, kým my sa tu plahočíme! Rok,“ kričal a pútal na seba stále väčšiu pozornosť, „rok sa o nás nestarali a teraz sa budú starať, lebo zabili nejakých čarodejníkov!“ Naklonil sa k Mei tak blízko, až mohla rozoznať starecké škvrny a začínajúcu chorobu šedých očí. Striaslo ju, keď videla šialenstvo v jeho pohľade. „Dejú sa tu hrozné veci. Hovoril som to už dlho, ale nikto ma nepočúval.“

Niečo visí vo vzduchu. Najprv deti, potom netvory a teraz ešte aj čarodejníci. Hovorím vám, nedopadne to dobre. Niečo sa stane. Už čoskoro sa niečo stane a potom budete ľutovať.“

„Ak by si toľko nehovoril,“ objavila sa nad nimi Margita s rukami vbok a z výšky na nich pozerala, „možno by si si všimol, že už je takmer polnoc a zatváram. Takže šup!“ švihla utierkou a za skupinového šomrania vyháňala svojich štamgastov von. Žmurkla na Mei a nenápadne pred ňu postavila pivo. „No tak, poďme! O konci sveta môžete rozprávať aj zajtra!“

„Ženská nevďačná,“ šomral Vladir. „Bez nás by si nemala nič.“

„A vy by ste nemali čo piť! Tak poďme! Aj zajtra je deň.“ Postupne sa jej podarilo všetkých vyhnať na ulicu, a keď sa za posledným mužom zatvorili dvere, povzdychla si a so smutným úsmevom sa na ňu otočila. „Ach, dievča, do čoho si sa to namočila?“ Mei otvorila ústa, avšak Margita len zdvihla ruku a s hlbokým povzdychom si k nej prisadla. „Keď si ráno prišla, nechcela som o tom hovoriť. Ani teraz nechcem,“ pozrela jej hlboko do očí. „Ale poznám ťa. Bude ťa to trápiť, budeš sa snažiť každému pomôcť a uľahčiť im od ich bolesti. Ach, bohovia,“ zopála ruky, „modlila som sa, aby ti o tom nikto nepovedal, ale ten táraj Vladir ti musí všetko vykotkodákať. No čo už. Stalo sa. Tak čo ti povedal?“

Mei by sa na jej smutnom výraze zasmiala, ak by si neuvedomila, že jej chcela všetko zatajiť. Margita podobné kúsky stvárila celý svoj život. Stále sa k nej správala ako k dieťaťu, ktoré spoznala, keď spolu s matkou utiekli od otca. Neuvedomovala si, že odvtedy ubehlo už veľa zím a nedávno oslávila dvadsiate piate narodeniny. *Som dosť stará, aby som vedela, čo sa tu deje*, pomyslela si, avšak nahlas len odpovedala na jej otázku a v skratke zhrnula, o čom sa rozprávali.

Margita si pretrela čelo, ktoré bolo odrazu zarosené, a z očí si zotrela niekoľko slz. Dlho bola ticho. V rukách zvierala utierku

a hrud' sa jej namáhavo dvíhala. „Vieš, Mei, ono je to celé ešte horšie. Tie tvory, o ktorých ti hovorili, neexistujú.“

Neexistujú? „Čože?“

„V ten večer, keď Vladir kradol tie jedličky a tvrdil, že videl netvora, bol tu. Sedel presne tam, kde teraz ty, a vypil osem pív. Keď vychádzal von, ledva šiel rovno.“

„Takže tvrdíš...“

„Celé si to vymyslel. Alebo videl, čo chcel. Netvory však neexistujú.“

„Ako teda zomreli čarodejníci?“ Margita ostala ticho a len na ňu významne pozerala. „Myslíš, že...?“

„Vladir to nebol. Ale vieš, čo si miestni myslia o Gdari Usur.“

Mei až príliš dobre vedela, o čom Margita hovorila. „Predsa by neriskovali. Zabiť čarodejníkov? Zabiť človeka? Kto by niečo také urobil? Nikto z Mallain by predsa...“ Nemusela dokončiť myšlienku. Niečo podobné bolo nepredstaviteľné. Mallain bolo pokojné miesto. Nebolo dokonalé, avšak ľudia v ňom by nikoho len tak nezavraždili.

„Mallain už nie je taký ako voľakedy,“ prerušila jej myšlienky Margita. „Chodí sem čoraz viac cudzích...“

„Aj ja som cudzia,“ povedala pomaly a po celom tele ju zamrazilo.

„Tak to nemyslím a ty to dobre vieš. Nevkladaj mi slová do úst. Ja nie som ako tí, ktorí sa boja aj vlastného tieňa, ale nežijes tu. Nevieš, aké to je. Napätie by sa tu dalo krájať. Necítila si to, keď si prišla? Ako si každý každého obzerá? Sliedi, či niečo nezaučuje? Voľakedy to tu také nebolo. Neviem, čo sa stalo, ale časy sa zmenili.“

Mei sa zamračila a ústa sa jej skrivilili. „Teraz hovoríš ako Vladir.“

Margita sa celá nafučala, no potom len prikývla. „Je to blázon a starý ožran, ale niekedy hovorí pravdu. Niečo sa deje.“

„Kto to teda spravil? Kto zabil tých čarodejníkov?“

„Neviem,“ postavila sa. „A ani to nechcem vedieť. Jediné, čo viem, je, že pošlú ďalších. A ak si nebudeme dávať pozor, privolajú na nás Silu a všetko zničia.“

„Silu nemôžu použiť podobným spôsobom.“

„Ale môžu,“ zasmiala sa Margita a schytila z rohu metlu. „Tí môžu všetko.“